

Чекајући Армагедон

Мали аїокалийички ıриручник

АРМАГЕДОН

(хебр: *Хар магидо*; грчки: *Хармагедон*; лат: *Армагедон*) је, према Библији место битке током смака света, које се интерпретира и у буквалном и у симболичном значењу. Реч *армагедон* у обичном говору се односи на било који сценарио краја света.

Према хијастичкој интерпретацији хришћанства, Месија (Исус Христос) ће се вратити на земљу и поразити Антихриста (“Звер“) и Сатану у бици код *Армагедона*.

Догађаји последњих времена такође се називају *Аїокалийса*. Реч грчког порекла, *Аїокалийса* значи *Оїкрове-*

ње, тј. божије откривање последњих времена апостолу Јовану.

ДА ГРИЈЕШНА НАРОДА!

Народа огрезла у безакоњу! Сјеме-на зликовачкога, синова покваренијех!

Учите се добро чинити, тражите правду, исправљајте потлаченога, дајите правицу сироти.

Кнезови су твоји одметници и другови лупежима; сваки милује мито и иде за даровима, сироти не дају правце, и парница удовичка не долази пред њих.

И мјесто мириса биће смрад, и мјесто појаса распојасина, мјесто плетеница ћела, мјесто широких скута припасана врећа, а мјесто љепоте огорјелина.

Гле, Господ ће испразнити земљу и опустети је, преврнуће је и расијаће становнике њезине.

Тужиће земља и опасти, изнемоћи ће васељена и опасти; изнемоћи ће главари народа земаљскога.

Јер се земља оскврни пред становницима својим, јер преступише законе, раскинуше завет вјечни.

Зато ће проклетство прождријети земљу, и затрће се становници њезини; зато ће изгорјети становници земаљски, и мало ће људи остати.

Разбиће се пусти град, тучњава ће бити по улицама, проћи ће свако весеље, отићи ће радост земаљска.

Пустош ће остати у граду, и врата ће се развалити.

Страхота и јама и замка пред тобом је, становниче земаљски!

(Из књиге пророка Исаије)

ТАМО ГДЕ СЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈА РАЗВИЈА У ПУНОМ ЦВЕТУ

Пред нама стоји данас чудо великог града, велики камени симбол безобличности, огроман, раскошан, који се поносно и пркосно шири. Он апсорбује струје бића немоћне земље, људске масе које се пресипају као пешчане дине гоњене ветром, масе које промичу кроз камене артерије града, као песак. Ту новац и дух славе своје највеће и последње победе. То је нешто најизвештаченије, али и најфиније што се појављује у човековом светлосном свету, нешто језиво и невероватно, што је скоро већ са оне стране могућности космичког обликовања. (...)

У облику демократије тријумфовао је новац. А професионални мислиоци су се сасвим уживели у апстракције, најрадије у митске творевине, као што су правда, врлина, слобода и према њима одмеравали историјска збивања у прошлости, а још више у будућности. Планови поправљања

света немају ничег заједничког са историјском стварношћу. (...)

Рат је исконска политика свега живота, у толикој мери да су борба и живот у суштини исто, па се и живот гаси када се угаси воља за борбом. (...)

Данас се у борбама сви отимају о оружје које се зове штампа. (...) Штампа је данас као војска, са брижљиво организованим родовима оружја, са новинарима као официрима, а читаоцима као војницима. Читалац нема појма о томе шта се са њим ради; он и не треба да зна у каквој је позицији. Нема страшније сатире од оне на рачун слободе мисли. Некада се људи нису усуђивали да слободно мисле; сада то смеју, али не могу.

Они још само могу да мисле оно што треба да мисле и баш то осећају као своју слободу.

Друга страна ове касне слободе састоји се у томе да свако слободно може да каже шта хоће, али штампа процењује хоће ли то да чује, или не. Она може да осуди на смрт сваку истину тиме што не преузима на себе посредовање пред светом, може то пре свега страшном цензуром ћутања, која је утолико моћнија, уколико ропска маса читалаца и не примећује да таква цензура постоји.

Уместо ломача настаје велико ћутање. Диктатура партијских поглавара ослања се на диктатуру штампе. Помоћу новца преотимају се масе читалаца и читави народи из непријатељског припадништва и стављају под сопствену контролу и дисциплину мишљења. Они тада сазнају само оно што треба да знају, а једна виша воља формира њихову слику света. (...)

То је крај демократије. Снови прављача света постали су оруђе владарских природа. (...) Мисли, а тиме и деловање маса одржавају се под гвозденим стегом. Зато, и само зато, човек је читалац и бирач, дакле двоструки роб, док партије постају послушне пратиље неколицине, изнад којих цезаризам већ пружа своје прве сенке. (...) Данас се моћ већ премешта из парламента у приватне кругове, а исто тако се и избори незадрживо претварају у – комедију. Помоћу новца се организује изборни процес у интересу оних који новац имају, и изборне активности постају уговорена игра, која се инсценира као самоодређење народа.

Демократија новцем уништава саму себе, пошто је претходно новац уништио дух. Али баш зато што су сви снови ишчезли, снови о томе да ће стварност било када моћи да се измени мислима неког Зенона или Маркса, и зато што се схватило да у царству стварности једна моћна воља може да се сруши само другом, коначно се буди дубока чежња за свим оним што је још преживело од старих, племенитих традиција. Човек је до одвратности засићен новчаном привредом. Очекује било какав спас, очекује препород части и витештва унутарњег племенитог осећања, одрицања и дужности. Започиње време када се у дубинама опет буде обликовне силе крви, које су биле потиснуте рационализмом великих градова. Све што је још остало поштеђено, династичка традиција, старо племство, отмени обичаји, све што је узвишеније од новца, све што се осећа довољно снажно да – по речима Фридриха Великог – буде слуга своје државе у напорном раду, пуном одри-

цања и бриге, све то одједном постаје матица огромних животних снага. Цезаризам одраста на тлу демократије, али му корени допиру дубоко, до најстаријих слојева крви и традиције.

Диктатура новца напредује и ближи се свом природном врхунцу и у фаустовској, као и у било којој другој цивилизацији. И сада се дешава нешто што може да разуме само онај који је разумео саму суштину новца. Да је новац нешто опипљиво, његово би постојање било вечито. Али, пошто је он облик мишљења, он се гаси чим до краја домисли привредни свет, а гаси се због тога што губи било какав садржај. Новац је освојио и потчинио живот сељачке земље и покренуо тле; мисаоно је претворио у пословност све врсте заната. Данас новац победоносно продире и у индустрију, да би исто тако учинио својим пленом и производни рад предузимача, инжењера и извођача. Машина, са својом људском пратњом, у опасности је пред једном моћнијом силом – новцем. Али, тиме новац долази до краја својих успеха и започиње последња борба, којом цивилизација добија свој завршни облик – борба новца и крви.

(Освалд Шпенглер: *Пројасија зајпада*
– 1918/1922)

ГЛОБАЛНА ДЕМОКРАТИЈА ЈЕ КАО ЦАРСТВО АНТИХРИСТА

Европска унија је уништила привреду Грчке, разорила Бугарску и Румунију, обескрвила Мађарску. (...) Европска унија је нешто смртоносно. То је индивидуалистичко друштво чисте потрошње, где су покидане све органске везе, све традиције, где нема породице, пола, где нема човека. То није Европа, са њеном прекрасном и херојском духовном културом. То је анти-Европа. Уверен сам – што пре се распадне Европска унија у њеном садашњем виду, тим боље за Европу. То је, напосто ћорсокак. (...)

Европска унија ће пропасти и ми ћемо створити нову Европу. Оно што је сада у Србији – то је привремено. Све то није битно. Све ћемо повратити. Само будите верни српском духу, православној вери и вашем прекрасном словенском идентитету.

(Александар Дугин: *Срби ће бићи њрви које ће Русија сјасавати када се њробуди*. – Преузето са интернет сајта *Српска историја*, 19. јула 2015)

ИЗ БРОЈНИХ ОБЈАВЉЕНИХ ДОКУМЕНАТА

На основу Закона о слободи информација у САД, познато је да је МК-УЛТРА, програм контроле ума стварност, и да су психијатри који су радили за ЦИА и Морнаричку обавештајну службу, користећи технике чији је зачетник био др Јозеф Менгеле у нацистичкој Немачкој, створили људске роботе, чије су понашање контролисали и усмеравали у разне сврхе.

Иако су ови програми, започети у време „хладног рата“, тобоже окончани седамдесетих година прошлог века, овај мрачни део америчке историје није завршен. Он траје и данас, под другим кодираним именима и на модернији начин. Матрица је остала иста, па је зато могуће препознати актере ових „модела“ понашања.

Сексуалне услуге, компромитације непослушних политичара, шверц дроге, убиства и врбовање, неке су од разрађених „техника“, које, у циљу контроле глобалне политичке сцене, користе најмоћније шпијунске организације.

Они који би правили проблеме својим контролорима или покушавали да се отргну из програма, слали су у специјалне психијатријске клинике, које воде обавештајне службе. Тако „пацијент“ доспева у „медицински логор“, где се врши дисциплиновање болесника, репрограмирање, тортура – по потреби – до смрти.

Медицинска сестра Надин Скола, која је радила у једној таквој установи, у својој књизи „*Чувар кључева*“ („*Keeper of the Keys*“, F&J Publishing Comp.

1976) описује страхоте којима је била сведок.

Робови на допунској обуци се трауматизују до крајњих граница, како би им се ум отворио и „продубљени“ програм се спустио у нетакнуте делове мозга, где се стварају нови „алтери“ за нове функције. Робови се или потапају у каде пуне леда и ту држе до границе смрти, или им се на „стари“ начин дају електрошокови, док се ментално потпуно не растроје.

Они који не издрже и умру, сахрањују се на тајним болничким гробљима, без икаквих ознака у досјеима из којих би се пронашло ко су били.

(Скинуто са интернет сајта www.novi-svjetski-poredak.com)

НАТО АГЕНДА ЈЕ СРБИЈИ НАМЕНИЛА УЛОГУ ЕВРОПСКЕ ДЕПОНИЈЕ И ЈЕВТИНОГ КУПЛЕРАЈА

Егзодус хиљада миграната из Африке и блискоисточне регије, додатно појачан Ромима из Немачке, биће заостављен у Србији. Европа ће себе ослободити нежељених гостију, а српској раји ће остати „част и привилегија“ њиховог финансирања.

За колоне миграната који пристижу, Србија није никакав транзит, већ крајње одредиште њиховог пута. Амерички и НАТО војници, захваљујући ИПАП споразуму, легално долазе у Србију на добар роштиљ, хладно пиво и јефтине курве.

Ту негде се и крије пројектована будућност овакве Србије – место незаборавног провода са максималним ужицима, по цени једног пића у Вашингтону.

Живимо у фукарлуку, који је чудна мешавина конц-логора, депоније смећа и јевтине локације за испуњење сексуалних перверзија.

Методичном и насилном променом демографске слике Србија се циљано претвара у „Мелтинг Пот“. Рецепт спремљен за бившу СФРЈ сада се примењује на Србији са очекивано истим исходом.

Векови турске окупације оставили су свој траг, не само у турцизмима у речнику, већ и у поданичком менталитету. Ментални склоп „србијанске раје“ остао је потпуно исти – крајње понижавајући по домаће становништво, са бескрајно дупеувлакачким приступом било ком олошу који дође.

Ограђивање Србије стотинама километара дугим зидом, са електричном жицом под струјним напоном, само је финални чин затварања „марве у обор“.

Стање у народу није кривица премијера Орбана, нити миграната који долазе у Србију, вођени жељом за преживљавањем. Колапс није кривица ни кланова који владају Србијом у име НАТО пакта.

Кривица је само на онима, који ни у сновима не смеју себи признати да живе под окупацијом.

(Скинуто са сајта *Инфо анонимни*)

СФРЈ ЈЕ, У ОДНОСУ НА ОВО СМЕТЛИШТЕ У КОЈЕМ МИ ЖИВИМО, била озбиљна цивилизација, у којој су овдашњи народићи заправо доживјели свој историјски и цивилизацијски максимум. Послије је све чиста дезинтеграција. У односу на ту земљу, и на њен поредак вриједности, ми живимо неку врсту антицивилизације.

(Проф. др Енвер Казас, Сарајево, 4. августа 2015.)

* * *

БИЛО КАКВА МАНИФЕСТАЦИЈА СРПСКИХ УЈЕДИНИТЕЉСКИХ националних тежњи, после „Начертанија“ Илије Гарашанина из 1844, представља страшило за Западну Европу.

(Наталија Нарочничка)

* * *

СРБИЈА ПРОПАДА, А СРПСКИ НАРОД НЕСТАЈЕ. Банде криминалаца отимају нашем народу фабрике, руднике, земљу, воду. Полиција пребија раднике. Војска нема чамце, ни батеријске лампе. Милијарде евра сваке године бивају пребачене на рачуне у иностранству. Одиграва се завршни чин отимања Космета. Трећеразредни политичари са Запада долазе у Београд, да нам постављају ултиматуме. Убедљива већина младих жели да напусти земљу. Кога то занима? Изгледа – никог!

И ВИДЈЕХ, КОЊ БЛИЈЕД И ОНОМЕ ШТО СЈЕЂАШЕ НА ЊЕМУ БЈЕШЕ ИМЕ СМРТ, и пакао иђаше за њим...

И видјех, затресе се земља, а сунце поста црно као врећа од костријети и

мјесец поста као крв; и звијезде небеске падоше на земљу. И небо се измаче као књига кад се савије, и свака гора и острво са мјеста својих покрепуше се...

И први анђео затруби, и поста град и огањ, смијешани с крвљу, и падоше на земљу...

И други анђео затруби и као велика гора огњем запаљена паде у море; и трећина мора поста крв...

И трећи анђео затруби, и паде с неба велика звијезда, која гораше као свијећа, и паде на трећину ријека и на изворе водене...

И видјех и чух једнога анђела гдје лети посред неба и говори гласом великијем: тешко, тешко, тешко онима који живе на земљи!

(Из *Апокалипсе* њо Јовану)

Изабрао и уредио
Миладин Шеварлић

